

Mickiewicz je bil pesnik-genij, ki je vse boli in vse trpljenje svojega naroda pretrpel tudi sam v svoji duši, a vsa ta čuvstva je izlil v pesniške umotvore. Zato pa je vseskozi naroden pesnik, in narod, čitajoč njegove pesmi, najde v njih samega sebe, svoje boli in svoje nade. In ker vsa njegova dela prešinja pristna, iskrena ljubezen do domovine, zato ni nobeden poljski pesnik bolje nego Mickiewicz vedel vzdramiti svojih rojakov k spoznavanju samega sebe in jih tolažiti v žalostnih dneh, ko so najboljši poljski sinovi tavali izgnani po tujini liki sinovi prokletega naroda.

In Poljaki vedo ceniti svojega pesnika-prvaka. V Poznanju so mu postavili l. 1859. spomenik, letos pa se je v spomin stoletnice njegovega rojstva dvignil veličasten njegov kip v Krakovu. — Slavili so že torej Čehi svojega Palackega, Poljaki svojega Mickiewicza — a nas Slovence še čaka lepa naloga, da dostojno proslavimo svojega Prešerna ter pokažemo, smo ga li bili vredni!

Utrinek.

Polna svetlih sanj
Noč sloni nad zemljo,
Mesec gori nad njo,
Dvoje očes zre vanj.

»V moji deželi ni cest,
Na mojem nebu ni zvezd,
V mojih očeh — tema,
V moji duši — bolest...«

... Kaj je to švignilo
Z neba na zemljo skoz noč?
V duši trpeči nenadoma
Nekaj se silnega dvignilo: Moč!

Glej, in ceste se križajo
Vsepovsod, vsepovsod...
Voli — svobodna je pot!
Zvezde nebeške se bližajo,
Čuvajo potnika zmot...

Oto Zupančič.

Jesen.

Jesen... Jesen...
Odpada list... odpada cvet,
Ta čudni ples!
V vrtincu veter list in cvet
Drevi pač do nebes. —
In solnca žar hladan

Poljublja vrt in log
Zaman... Zaman...
Glej, vetra dih studen
Podi že prve nam kosmiče,
Pobeli griče...
Jesen... Jesen...

Maksimilijan.

